

Arrest

nr. 142 549 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 7 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de beslissing van 11 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures

1.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 14 februari 2008 België is binnengekomen, samen met haar zoon K.M., diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.3. Op 1 april 2009 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.4. Op 26 januari 2010 besliste de commissaris-generaal tot intrekking van de beslissing van 1 april 2009.

1.5. Op 3 februari 2010, bij arrest nummer 38 082, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 1 april 2009.

1.6. Op 14 april 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 28 januari 2011, bij arrest nummer 55 168, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 14 april 2010.

1.8. Op 17 februari 2011 diende verzoekster, samen met haar zoon, een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 7 maart 2011 werd de beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.10. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

1.11. Bij aangetekend schrijven van 22 juli 2009 diende verzoekster, samen met haar zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

1.12. Op 14 juni 2012 werd de aanvraag van 22 juli 2009 ongegrond verklaard in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet.

1.13. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

1.14. Op 5 april 2011 diende verzoekster, samen met haar zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. Op 18 juni 2012 werd de aanvraag van 5 april 2011 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.16. Op 18 juli 2012 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Op 28 november 2012 diende verzoekster, samen met haar zoon, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag vermeldde als volgt:

"A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind, alsook de onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure C.G.V.S., RVV, aanvraag 9bis;

Dat het dossier gekend is onder het nummer (...);

B.

Dat eerste verzoekster op 14 februari 2008 politiek asiel aanvroeg en ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten heeft; Dat zij op 15.04.2010 een negatieve beslissing ontving van het

C.G.V.S., waartegen zij in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot 28.01.2011; Dat zij op 05.04.2011 een aanvraag 9bis indiende, waarop op 18.06.2012 een negatieve beslissing kwam; Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag baseren op de onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen, waarbij de asielprocedure met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag wordt opgeteld, langdurig verblijf in België en duurzame sociale verankering; Dat verzoekster aldus meer dan 4 jaar in procedure geweest is;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat haar kind in België schoolloopt gedurende 4 jaren; dat het een kleine Belg is en goede schoolresultaten behaalt; dat hij de Armeense taal niet beheerst, qua lezen en schrijven;

-dat verzoekers Nederlands vlot spreken en taallessen gevolgd hebben;

-dat zij contacten hebben met Belgen; dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

-dat eerste verzoekster werkbereid is; Dat zij in het land van herkomst een diploma boekhouden-economie bezit; Dat zij 10 jaar als belastingcontroleur werkte in het land van herkomst;

-dat ze een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"

1.18.1. Op 22 november 2013 werd de aanvraag van 28 november 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 11 september 2013, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2012 werd ingediend door :

M.E. (...)

en minderjarige zoon: M.K. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 14 februari 2008 in België verblijft, vlot Nederlands zou spreken en taallessen gevolgd heeft (zie deelcertificaten, attesten van een eenheid, certificaten), contacten zou hebben met Belgen en bij deze mensen goed aangeschreven zou zijn, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalde (zie attest van cursus Maatschappelijke Oriëntatie), werkbereid is, in het land van herkomst een diploma boekhouden-economie bezit (zie Armeense documenten), 10 jaar als belastingcontroleur werkte in het land van herkomst (zie Armeense documenten), al haar economische en sociale bindingen in België zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 14 februari 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 januari 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 februari 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 07 maart 2011 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 18 juli 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 2 jaar 11 maand 14 dagen voor de eerste asielaanvraag en 18 dagen voor de tweede aanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde, dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaat en goed schoolresultaten behaalt, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en een verklaring van de directrice van de vrije Basisschool Sancta Maria, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De raadvrouw haalt aan dat K. de Armeense taal niet beheerst qua lezen en schrijven. We merken in dit verband op dat betrokkene wist dat haar verblijf in België precair was en dat de mogelijkheid bestond dat zij diende terug te keren naar haar land van herkomst. Ze had er dan ook rekening mee dienen te houden dat die mogelijkheid bestond dat haar zoon terug naar school zou moeten gaan in het land van herkomst en haar zoon zijn moedertaal leren schrijven en lezen. Wat er ook van zij, kinderen leren snel bij en er wordt niet aangetoond dat de zoon van betrokkene niet in staat zou zijn om Armeens te leren lezen en schrijven.

Volgens haar raadvrouw zou betrokkene geen enkel binding meer hebben met haar land van herkomst. Dit is echter zeer opmerkelijk aangezien uit de asielgehoren van betrokkene blijkt dat zij nog een zoon heeft die bij haar moeder in Armenië verblijft. Het is weinig aannemelijk dat zij geen contact met hen zou onderhouden. Daarenboven heeft ze ook een broer in Armenië. Wat er ook van zij, indien betrokkene ervoor gekozen zou hebben om geen contact te onderhouden met haar familie en vrienden in Armenië, is dat haar persoonlijke keuze geweest en dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Meester Vandermeeren stelt dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou betekenen op artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een inbreuk kunne uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar en haar zoon in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadvrouw verwijst ook naar de Rechten van het Kind maar verzuimt hieromtrent uitleg te verschaffen. Deze verwijzing kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.18.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 11 september 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Aan mevrouw (…)

M.E. (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 18 juli 2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 juni 2012 dat aan haar betekend werd op 18 juli 2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 22 november 2012. (…)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid – samenhang

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

De wettelijke vertegenwoordiging van ‘begeleide’ minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort: het WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen *in casu* door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst.

Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort: het BW), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het BW), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686, AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

Ter terechtzitting stelt verzoekster dat zij zich gedraagt naar de wijsheid wat de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Voor haar is het inreisverbod de belangrijkste beslissing en zij vraagt om deze beslissing te beoordelen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de tweede vermelde bestreden beslissing ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde rechtsregels en -beginselen en licht dit middel verder toe als volgt:

"In casu zijn de bestreden beslissingen van 11.09.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel (sic) de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend; Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zou spreken, cursus maatschappelijke oriëntatie met succes heeft gevolgd, bepaalde kwaliteiten heeft zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleem werk kan vinden, dat de zoon in België school loopt, dat zij geen enkele binding meer heeft met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijft, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13 sexies) d.d. 11.09.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 06.09.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 sexies d.d. 11.09.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2012, betekend op 18.07.2012.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende

gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2012, geen stappen heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied te verlaten en zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt dan ook geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij wijst op het feit dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij stipt aan dat verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij de invulling van de duur van het inreisverbod. Zo heeft verweerder een variabele termijn tussen 0 en 3 jaar die hij kan opleggen. Bijgevolg betoogt zij dat hoe groter de discretionaire bevoegdheid is voor verweerder, des te strenger de motiveringsplicht moet worden opgevat.

Zoals verzoekster terecht aanvoert vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat moet worden rekening gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij voert aan dat enkel werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl nergens uit de motivering kan worden afgeleid dat er met de persoonlijke situatie van verzoekster werd rekening gehouden. Verzoekster stelt dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verweerder beschikte.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat niet uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verweerder in de nota aanvoert dat omtrent de specifieke omstandigheden van het geval verzoekers niet aantonen welke specifieke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat elke administratieve beslissing op zich afdoende moet worden gemotiveerd en bijgevolg elk inreisverbod conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet worden gemotiveerd, dat bovendien uitdrukkelijk stelt dat met de specifieke omstandigheden van elk geval moet worden rekening gehouden.

Uit de verwijzing van verweerder naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en een aanvraag 9bis heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

De Raad benadrukt dat hij niet in de plaats van het bestuur het dossier kan beoordelen en vaststellen dat er mogelijks geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die zich verzetten tegen het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp verklaard.

Het beroep is onontvankelijk wat de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 11 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing betreffende de beslissing van 11 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 11 september 2013 betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPES